

Mijmering over onze relatie tot het 'Onbenoembare grote'

The way out

Is in.

Thich na Than

Dat het leven, de natuur mooi kan zijn, prachtig, indrukwekkend wonderlijk en overweldigend, zien en ervaren we voortdurend om ons heen. We kunnen het afwisselend als vanzelfsprekend nemen of ons er ineens heel klein, angstig of onthand mee voelen. We merken steeds meer hoe verbonden we zijn met de natuur door de lucht die we inademen en de ruimte die ons gegeven wordt om te leven.

Toen ik in 1997 met het systemisch werk in aanraking kwam, werd zichtbaar in de opstellingen waar ik toen mee bezig was: namelijk hoe **alles om relatie, om verbinding draait**. We zijn voortdurend met onze omgeving in uitwisseling/in relatie, of we ons dat nu bewust zijn of niet en of we dat nu fijn vinden of niet. Wat voor mij echt nieuw bleek, was dat er sprake is van een ordening in die relatie. En dat die ordening ontstaat als alles waar we ons leven aan danken waar mag zijn, een plek krijgt en we daarmee in evenwicht leven. Een evenwichtige balans van geven en nemen, van in- en uitademen. 'De ordening der Liefde' heette het eerste boek van Bert Hellinger. Dit voegde een nieuwe dimensie toe in het kijken naar vraagstukken en brengt me nu bij de vraag naar de plaats van het onbenoembaar Grote in ons leven.

Als ons leven niet zo gemakkelijk stroomt is de eerste vraag vanuit het systemisch werk: wie of wat krijgt geen rechtmatige plek. Oftewel: welke voorouder, gebeurtenis, welk trauma of fenomeen is noodzakelijk geweest, zodat we er zijn, én wordt niet erkend? We zagen de impact van een eerdere partner van onze oma, een familielid die dader was of slachtoffer. Ze bleken allemaal betekenisvol en hadden het nodig erkend te worden, erbij te horen, opdat het leven stroomt.

Hoe is dat eigenlijk met het Grote onbenoembare in ons leven, (het Grotere geheel, God, de Liefde) krijgt dat een plek, erkenning en aandacht? Doen we het Grote recht of speelt het geen rol in ons leven en moffelen we het weg? Het benoemen en weten dat er een Goddelijke vonk is, is één ding, maar voelen we die verbinding ook? Ik merk dat ik schroom, zoek en omschrijf. Woorden proberen vast te leggen wat onbenoembaar is. De soefi's hebben 100 verschillende namen voor het Grote. Allah, God, de Onbenoembare, het Leven, Liefde, het Mysterie.

Als we het een 'naam' geven is de volgende vraag: hoe verhouden we ons ertoe? Zo ongemakkelijk en lastig als het is om er een naam aan te geven zo kunnen we ook met de relatie stoeien. Is het de bron van ons leven? Is dat er eerst en vloeien wij daaruit voort? Zoals de ouders er eerst zijn en wij daaruit voort vloeien? Zijn we die relatie met het 'grotere geheel' in de loop van ons leven kwijtgeraakt? Hebben we deze nooit gehad of is die relatie pijnlijk voorbij? Of zijn we er juist van bevrijd? Is het een geheime relatie of een stille liefde? Vol eerbied of een troost of iets waar we mee flirten als het ons uitkomt?

De vraag waar ik bij stil wil staan is: **Doen we het 'onbenoembare Grote' recht in ons leven?** Als we dit opstellen wat wordt er dan zichtbaar in de opstelling over de kwaliteit van het Grote en onze relatie ermee? Is het in ons of buiten ons? Kunnen we het zien of zijn we vooral naar buiten gericht, op de toekomst, op wat ons beangstigt? Welke beweging zien we ontstaan als we het waarnemen?

Hoe doen we het recht en wat is een passende plaats zodat het ons kan inspireren, helen, beschermen?

Steeds weer blijkt dat we iets recht doen door het te erkennen en in zijn waarde te zien. En ook dat iedere relatie alleen gedijt als geven en nemen in balans zijn. Religies en spirituele stromingen hebben daar vormen en rituelen voor ontwikkeld die tot transformatie kunnen leiden. Daarbij kun je denken aan gebed, rituelen, beoefeningen, aandacht, eerbied, meditatie, mindfulness.

Omdat in een opstelling alles wat nog onbewust is en door ons heen werkt zichtbaar wordt, groeide mijn verlangen om in het veld van de opstellingen samen behoedzaam te onderzoeken hoe de relatie met het onbenoembare Grote, op ons leven doorwerkt. Dit leidde tot het thema van de Inspiratiedagen in juni. Ik ben benieuwd wat zich in die dagen ontvouwt, in beweging komt richting heling en zo aan ons geluk kan bijdragen.

Inge Land